

De deltagere i Wannsee konferencen

Dr. Josef Bühler (1904 - 1948)

Ledelsen i Generalgouvernementet i Krakow
Departementschef (Staatssekretär)

Bühler var permanent stedfortræder for guvernør Hans Frank fra juni 1941, og havde i denne position medansvar for alle forbrydelser begået mod den polske befolkning, og for folkedrabet mod jøderne i Polen. På Wannsee konferencen opfordrede han Heydrich til at begynde den Endelige Løsning i Generalgouvernementet, hvor, som han sagde, der "ikke var nogen transportproblemer." Ydermere understregede Bühler, at han ønskede "en hurtig løsning på jødeproblemet i dette område."

I 1942 deltog Bühler i forberedelserne til de tyske bosættelser nær Lublin, og i bortførelsen af polakker til tvangsarbejde i Tyskland.

Født i Waldsee (Württemberg), søn af en bager. Katolsk familie. Studentereksamen. Jurastudium. Dr. jur. 1932. Medlem af nazipartiet (NSDAP) 1933. Som distriktsanklager blev han sekretariatschef for minister uden portefølje, Hans Frank.

I december 1939, chef for Generalgouvernørens kontor i Krakow, og i marts 1940 departementschef. Forsvarets vidne i processen mod Hans Frank ved det Internationale Militærtribunal i Nürnberg, derefter udleveret til Polen. Dødsdømt i Krakow i juli 1948, og henrettet.

Adolf Eichmann (1906 - 1962)

Reichssicherheitshauptamt (RSHA)
Leder af sektion IV B 4

Eichmann spillede, som organisator af deportationerne, en ledende rolle i udslettelsen af de europæiske jøder. Efter at have været aktiv siden oktober, 1934, i sektion III/112 ("Jøder") under sikkerhedstjenestens hovedkontor i Berlin, beskæftigede han sig med de eksisterende muligheder for at drive jøderne ud af Tyskland. Efter annektionen af Østrig og besættelsen af Böhmen og Mähren i 1938/39, stod Eichmann i spidsen for "centralerne for jødisk emmigration" i Wien og Prag. I oktober 1939 deltog han i planen for et "jødisk reservat" i Nisko, ved San-floden (Polen). Fra december 1939 og frem arbejdede han som konsulent i RSHA's sektion IVD4 ("Emmigration og udvisning"). I marts 1941 blev han chef for sektion IV B 4 ("jødiske affærer og udvisninger"). Han forestod arbejdet med at skrive Wannsee-protokollen. Fra oktober 1941 til 1944 ledede hans kontor koordineringen af transporter, og tog beslutningerne om, hvor mange jøder, der skulle med hver transport. Fra marts 1944 var han som leder af Specialafdeling Eichmann (*Sonderkommando Eichmann*) i Budapest, ansvarlig for tvangsdeportationen af 437.000 jøder til Auschwitz og andre koncentrations- og udryddelseslejre.

Født i Solingen som søn af en bogholder. Studentereksamen, ufuldendt uddannelse som ingeniør, derefter i handelslære. Fra 1925-1933 arbejdede han som sælger og i rejsebranchen i Wien. Medlem af nazipartiet (NSDAP) og SS i april 1932, og flyttede til Tyskland i august 1933. Fra 1934 i sikkerhedstjenesten; fra 1939 i RSHA. I begyndelsen af maj, 1945, blev han, udklædt som menig i luftvåbnet, arresteret, men det lykkedes ham at undslippe. Han arbejdede derefter som skovarbejder nær Celle. I 1950 flygtede han via Østrig til Italien, og derfra til Argentina, hvor han levede i Buenos Aires. Bortført af medlemmer af den israelske sikkerhedstjeneste i maj 1960. Dødsdømt i Jerusalem i december, 1961, og henrettet den 31. maj, 1962.

Dr. Roland Freisler (1893 - 1945)

Justitsministeriet
Departementschef (Staatssekretär)

Ved Wannsee konferencen repræsenterede Freisler ministeriet, som siden gennemførelsen af Nürnberglovene havde arbejdet med den juridiske side af jødeforfølgelserne. Freisler blev betragtet som en "garant for nationalsocialistiske anskuelser". I august 1942 blev Freisler udnævnt til Præsident for Folkedomstolen (*Volksgerichtshof*). I denne position dømte han og andre medlemmer af domstolen tusinder til døden.

Født i Celle, søn af en ingeniør. Reformert protestantisk hjem. Studentereksamen i Aachen, 1912. Jurastudier ved universitetet i Kiel. I militærtjeneste som officerskadet august 1914, derefter sekondløjtnant. Russisk krigsfange fra oktober 1915 til 1920. Fortsat jurastudium ved universitetet i Jena. Dr. jur. 1922, og fra 1924 advokat i Kassel og medlem af byrådet for *Völkisch-Sozialen Block*. Medlem af nazipartiet (NSDAP) fra juli 1925. Medlem af den prøjsiske Rigsdag. Departementschef fra juni 1933 i det prøjsiske justitsministerium, medlem af det prøjsiske statsråd, og i oktober 1933 departementschef i det nysammenlagte Rigs- og prøjsiske justitsministerium. Der var han først og fremmest ansvarlig for personalespørgsmål, strafferet, og fuldbyrdelse af domme. Dræbt i Berlin under et luftangreb, 3. februar 1945.

Reinhard Heydrich (1904 - 1942)

Chef for sikkerhedspolitiet og sikkerhedstjenesten (SD)
og for Reichssicherheitshauptamt (RSHA)

Stedfortrædende rigsprotector for Böhmen og Mähren

Fra 1938 var Heydrich en nøglefigur i fordrivelsen og udryddelsen af de europæiske jøder. Efter annekteringen af Østrig havde sikkerhedstjenesten forestået organiseringen af tvangsemigrationen. Efter novemberpogromen i 1938 lod Heydrich 26.000 jøder arrestere og fængsle i koncentrationslejre. Da krigen brød ud 1. september 1939, beordrede Heydrich ghettoisering af alle jøder, og etablering af jøderåd i alle jødiske samfund i Polen. Efter angrebet på Sovjetunionen beordrede han indledningsvis de "særlige enheder" (*Einsatzgruppen*) til at henrette kommunistiske funktionærer og jøder i den tjenstdygtige alder. De "særlige enheder" fik snart ordre til at begynde det systematiske massebord på den samlede jødiske befolkning i de erobrede, sovjetiske territorier. Efter at have modtaget et memorandum underskrevet af Göring, den 31. juli, 1941, som autoriserede ham til at udføre "den endelige løsning af det jødiske spørgsmål", lagde Heydrich planer for udslettelsen af 11 millioner europæiske jøder.

Født i Halle/Saale, søn af en komponist og leder af et musikkonservatorium. Katolsk gymnasium. Kæmpede i et frikorps i 1920. I den tyske krigsflåde 1922, og afskediget i unåde som premierløjtnant 1931 på grund af et brudt ægteskabsløfte. Medlem af nazipartiet og SS i 1931. I juli 1932 betroede Himmler ham organiseringen og ledelsen af sikkerhedstjenesten (SD). Chef for det politiske politi i Bajern april 1933, og chef for det hemmelige statspolitis kontor i Berlin, 1934. I juni 1936 blev han chef for sikkerhedspolitiet, og i september 1939 chef for Hovedkontoret for Rigets Sikkerhed (*Reichssicherheitshauptamt* – RSHA). Den 27. maj, 1942, udførte tjekkiske modstandsfolk et drabsforsøg mod ham i Prag, der førte til hans død den 4. juni, 1942.

Otto Hofmann (1896 - 1982)

Leder af SS' hovedkontor for race og befolkningsvandring
(Rasse- und Siedlungshauptamt)

Hofmann havde en ledende position fra 1940 til 1943 i de forskellige germaniseringspolitikker i Polen og Sovjetunionen. Han var ansvarlig for "racemæssig afprøvning", som medførte, at forskellige etniske grupper blev fordrevet fra deres land, og erstattet med tyskere fra forskellige lande; for bortførelsen af polske børn til Tyskland; og for SS' genealogiske preservation (*SS-Sippenpflege*). På Wannsee konferencen forlangte Hofmann indtrængende, at folk af "blandingsrace" (*Mischlinge*) skulle steriliseres.

Født i Innsbruck, søn af en forretningsmand. Studentereksamen. Meldte sig frivilligt til militæret i august 1914, og forfremmet til sekondløjtnant i marts 1917. I juni 1917 blev han russisk krigsfange, men flygtede tilbage til Tyskland, hvor han blev uddannet til pilot. Hjemsendt 1919. Fra 1920 til 1925 arbejdede han som vingrossist, derefter som selvstændig vinsælger. Medlem af NSDAP 1923, af SS i april 1931, og var fra 1933 heltids SS-leder. I april 1943 blev han udnævnt til kommandant for SS-Hovedsektor Sydvest, og senior SS- og politileder i Württemberg, Baden og Alsace. Han var også kommandant for krigsfanger i Forsvarssektor V (sydøst). Under retssagen mod SS' hovedkontor for race og befolkningsvandring blev han idømt 25 års fængsel for forbrydelser mod menneskeheden og krigsforbrydelser. Han fik amnesti i 1954, og blev løsladt fra fængslet i Landsberg. Derefter funktionær i privat virksomhed i Württemberg.

Dr. Gerhard Klopfer (1905 - 1987)

Det nazistiske partikancelli,
Departementschef (Ministerialdirektor)

Klopfers rolle i "den endelige løsning" udviklede sig fra hans centrale position i partisekretariatet. Han var en af de mest indflydelsesrige og bedst informerede bureaukrater i det nazistiske regime. Da han var både leder af den forfatningsretslige sektion III i det nazistiske partisekretariat, og stedfortræder for Martin Bormann, var han ansvarlig for spørgsmål i forbindelse med "race- og nationalkarakter", økonomisk politik, samarbejde med sikkerhedsapparatet (RSHA), og grundlæggende retningslinier for okkupationspolitikken. I november 1942 deltog han som statssekretær i indskrænkningen af rettigheder for jøder i "blandede ægteskaber".

Født i Schreibersdorf (Schlesien), søn af en landmand. Studentereksamen 1923. Studerede jura og økonomi i Jena og Breslau. Han tog doktorgraden i jura i 1927. Distriktsdommer i Düsseldorf 1931. Medlem af nazipartiet (NSDAP) og stormtropperne (SA) i april 1933. I slutningen af 1933 blev han konsulent i det prøjsiske landbrugsministerium, og i 1934 i det hemmelige statspoliti. I april 1935 blev han medlem af staben hos "Førerens stedfortræder", Rudolf Hess, og samme år medlem af SS. Som kontorchef (*Ministerialrat*) arbejdede han 1938 med ekspropriering af jødisk ejendom. Flygtede fra Berlin i april 1945, og efterfølgende interneret. Efter sin løsladelse fra fængslet i 1949 blev han af den øverste klageinstans i Nürnberg erklæret som "kun i mindre omfang belastet" (*Minderbelastet*). I 1952 skattesagkyndig. I 1956, advokat i Ulm. En undersøgelse ved anklagemyndigheden i Ulm på grund af hans deltagelse i Wannsee konferencen blev indstillet 1962.

Wilhelm Kritzinger (1890 - 1947)

Departementschef i Rigskancelliet

Kritzinger indtog den næsthøjeste position i Rigskancelliet efter chefen, Lammers. Han vidste derfor alt om de anti-jødiske forholdsregler, og beskæftigede sig i sin kapacitet som embedsmand i Rigskancelliet i udstrakt grad med "jødiske problemer". Således medvirkede han i 1939/40 ved udarbejdelsen af lovgivning mod "folkeskadelige" (*Volksschädlinge*), og også ved udkastet til paragraf 11 i Rigsborgerskabsloven, på basis af hvilken de tyske jøder blev frataget deres ejendom før deres deportation. Som statssekretær beskæftigede han sig 1942/43 med udkast til lovgivning, der var beregnet til at indskrænke jødernes appelmuligheder ved domstolene. Adspurgt i retten efter 1945 indrømmede Kritzinger at have været til stede ved Wannsee konferencen, og anerkendte mødets kriminelle natur.

Født som søn af en præst i Grünfier (Netze distriktet). Studentereksamen afsluttet 1908. Jurastudium. Kæmpede ved fronten 1914-18, blev reserveløjtnant. I 1921 eksamen som retsassessor. Derefter arbejdede han som assistent i justitsministeriet. I 1925/26 seniorrådgiver (*Landgerichtsrat*) i det prøjsiske handelsministerium, og 1926 tilbage til justitsministeriet. Medlem af nazipartiet 1. januar 1938. Overført til Rigskancelliet i februar 1938, hvor han tjente som direktør for sektion B med rang af Departementschef (*Ministerialdirektor*). I begyndelsen af 1942 udnævnt til vicedepartementschef (*Unterstaatssekretär*), og ved slutningen af samme år til departementschef. Flygtede fra Berlin i 1945, og blev maj 1945 departementschef i Dönitz' regering i Flensburg. Efterfølgende interneret i Bruchsal, løsladt april 1946, men arresteret igen i december. Blev fundet uegnet til fortsat fængsling af helbredsårsager.

Dr. Rudolf Lange (1910 – 1945)

Kommandant for sikkerhedspolitiet og sikkerhedstjenesten (KdS)

Gennem temmelig lang tid tilhørte Lange det mellemlag af embedsmænd ved det hemmelige statspoliti, der gjorde terrorapparatets funktion mulig. Da de "særlige enheder" (*Einsatzgruppen*) under sikkerhedspolitiet blev opstillet for at myrde jøder i Sovjetunionen, blev Lange også inddraget. Som stabschef i sin enhed, *Einsatzgruppe A*, der bevægede sig bag den tyske hær i de baltiske lande, ledede han også i en periode "*Sonderkommando 2*", som per december 1941 havde myrdet omkring 60.000 lettiske jøder, såvel som jøder fra andre lande, der var blevet deporteret til Letland. Lange ledede personligt drabsoperationer uden for Riga. På Wannsee konferencen var han den "erfarne praktiker" i massehenrettelser.

Født i Weisswasser, søn af en banearbejderformand. Jurastudie. Medlem af det hemmelige politi i Halle 1933, og Dr. Jur. fra universitetet i Jena. Medlem af nazipartiet (NSDAP) og SS i 1937. Med Gestapo i Wien 1938 og Stuttgart 1939. I 1940 ledede han Gestapo i Weimar og Erfurt, og i september 1940 blev han stedfortrædende for chefen for det hemmelige statspoliti i Berlin. I december 1941 kommandant for sikkerhedspolitiet og sikkerhedstjenesten i Letland, og fra januar 1945 kommandant for sikkerhedspolitiet og sikkerhedstjenesten i Warthe-regionen (*Warthegau*). Lange begik selvmord i Poznan i februar 1945.

Dr. Georg Leibbrandt (1899 - 1982)

Rigsministeriet for de besatte østområder
(*Reichsamtsleiter*)

Fra 1941 til 1943 ledede Leibbrandt departementerne, der var ansvarlige for generelle politikker, Ukraine, de besatte østområder (*Ostland*), Kaukasus, Rusland, og presse- og kulturpolitik. I kraft af sin stilling var han dybt involveret i folkedrabet på jøderne. Så tidligt som i oktober, 1941, deltog Leibbrandt i et møde med Heydrich, hvor inklusionen af alle jøder i drabsprogrammet blev diskuteret. To dage efter Wannsee konferencen inviterede han til et officielt møde, hvor definitionen af begrebet "jøde" i forbindelse med østområderne skulle diskuteres.

Født i Hoffnungsthal nær Odessa. Gymnasium i Dorpat og Odessa. Flygtede til Berlin efter revolutionen. Fra 1920 studier i teologi, filosofi og nationaløkonomi i Tübingen og Leipzig. Studierejser til Paris, London, Sovjetunionen og USA. PhD i 1927. Medlem af nazipartiet (NSDAP) i 1933. Chef for "Sektion Øst" (*Ostabteilung*) i nazipartiets kontor for udenrigspolitik. Derefter ansvarlig for antikommunistisk og antisovjetisk propaganda. I 1938 assessor (*Beisitzer*) ved folkedomstolen (*Volksgesichtshof*). I juli 1941 direktør for hoveddepartement nr. 1 (Politik) i Rigsministeriet for de besatte østområder. I sommeren 1943 meldte han sig til tjeneste i flåden. Interneret i 1945, løsladt 1949. En forundersøgelse ved distriktsdomstolen i Nürnberg-Fürth, indledt januar 1950, blev afbrudt i august samme år.

Martin Luther (1895 - 1945)

Udenrigsministeriet
Vicedepartementschef
(*Unterstaatssekretär*)

Fra 1940 til 1943 var Luther chef for departement D (*Deutschland*, dvs. interne affærer) og som sådan ansvarlig for forbindelsen til Himmler og Rigssikkerhedskontoret (RSHA). Han var samtidig chef for sektion D III ("Jødespørgsmål, racepolitik og kanalisering af information om vigtige indenrigske udviklinger til udenlandske repræsentationer"). Via sit tætte samarbejde med RSHA og især med Adolf Eichmanns kontor, gjorde Luther sin sektion D til et af de administrative organer, der var involveret i "den endelige løsning". I det lange løb udmøntede udenrigsministeriets indsats i folkemordet sig frem for alt som diplomatiske forberedelser og beskyttelse af deportationerne fra besatte og venligtsindede lande. Ved Wannsee konferencen anbefalede Luther, at man til at begynde med afstod fra deportationer fra de nordiske lande på grund af det ringe antal jøder der, og for ikke at anstifte uro; istedet skulle man først koncentrere sig om Europas syd-østlige og vestlige dele.

Født i Berlin. Ingen studentereksamen. Krigsfrivillig 1914, og løjtnant 1918. Arbejdede derefter som shipping-agent i møbelbranchen. Medlem af nazipartiet (NSDAP) i marts 1932. I 1933/34 chef for det økonomiske rådgivningscenter for NSDAP, Berlin. I 1936 leder for partiets rådgivningscenter under chefen for nazipartiets udenrigspolitiske kontor, Joachim von Ribbentrop. Da denne blev udnævnt til udenrigsminister i 1938, blev Luther chef for "nazipartiets særlige sektion" i udenrigsministeriet. I 1941 blev han udnævnt til udenrigsråd (*Ministerialdirektor*), skønt hans officielle rang var vicedepartementschef (*Unterstaatssekretär*). På grund af hans forsøg på at vælte Ribbentrop blev han afskediget i februar 1943, og indsat som "privilligeret fange i beskyttelsesarrest" i koncentrationslejren Sachsenhausen. Befriet af den Røde Hær, men død en måned senere i Berlin.

Dr. Alfred Meyer (1891 - 1945)

Rigsministeriet for de besatte østområder
Departementschef

Fra sommeren 1941 til november 1942 var Meyer, som stedfortræder for minister Alfred Rosenberg, ansvarlig for de tre hoveddepartementer for politik, administration og økonomi. I denne stilling deltog han i udnyttelsen og udplyndringen af de besatte områder i Sovjetunionen, og i undertrykkelsen og udryddelsen af indbyggerne, især den jødiske befolkning. Meyer blev inviteret til Wannsee konferencen på grund af at de "særlige enheders" (*Einsatzgruppen*) folkedrab på jøderne allerede var igang i den region, hans ministerium administrerede. Meyer foreslog på Wannsee, at "visse forberedende forholdsregler" altid skulle tages lokalt, for ikke at forårsage uro blandt lokalbefolkningerne. I juli 1942 foreslog han, at underkaste folk af "blandingsblod" (*Mischlinge*) i Sovjetunionen samme behandling som jøder.

Født i Göttingen i en protestantisk familie, søn af en regeringsemedsmand og bygningsadministrator. Studentereksamen 1911. Kadet 1912, kompagnichef 1914, derefter bataljonschef. Krigsfange i Frankrig 1917. Hjemsendt som Kaptajn 1920. Handelsansat og studier i jura, statskundskab og politisk økonomi. PhD i statskundskab 1922. Fra 1923 til 1930 juridisk rådgiver for et mineselskab i Gelsenkirchen. Medlem af nazipartiet (NSDAP) 1928, og lokal partichef (*Ortsgruppenleiter*). Parti distriktsleder i Emscher-Lippe 1929/30, medlem af Rigsdagen 1930, og partigauleiter i Nord-Westfalen. Udnævnt til stedfortrædende guvernør (*Reichsstatthalter*) i Lippe og Schaumburg-Lippe i maj 1933, og i 1936 chef for regeringen i Lippe. I 1938 blev Meyer guvernør (*Oberpräsident*) i provinsen Westfalen, og generalløjtnant i stormtropperne (SA). Fra november 1942 var han Rigsforsvarskommissær i Nord-Westfalen. Selvmord i maj 1945.

Heinrich Müller (1900 - ?)

Reichssicherheitshauptamt (RSHA)
Chef for Amt IV (Gestapo)

Som chef for det hemmelige politi (*Gestapo*) deltog Müller i næsten alle forbrydelser som blev planlagt, forberedt og organiseret i Hovedkontoret for Rigets Sikkerhed (*Reichssicherheitshauptamt* – RSHA), og mest bemærkelsesværdigt i folkedrabet på de europæiske jøder. Fra tidligt september 1939 udsendte han direktiver om "særbehandling" (*Sonderbehandlung*, altså mord) af politiske modstandere. Den såkaldte "jødiske afdeling" (*Judenreferat*) under Eichmann var ligeledes under Müllers ansvar. Han var informeret om folkedrabet på de sovjetiske jøder i mindste detaljer. Efter Heydrichs instruktioner formulerede Müller ordrer til de særlige drabsenheder (*Einsatzgruppen*) og var ansvarlig for de situationsrapporter (*Ereignismeldungen*) som opsummerede de detaljerede rapporter fra Einsatzgrupperne. Müller var således en af de mest indflydelsesrige aktører bag scenen i det nazistiske regime.

Født i München i en katolsk familie. Faderen var politimand. Studentereksamen, derefter uddannet som flymekaniker. Meldte sig frivilligt til militæret i 1917, og hjemsendt som korporal, 1919. Derefter ansat ved politihovedkvarteret i München. I 1929 sekretær ved det politiske politi i München, hvor han bekæmpede kommunistiske organisationer. Medlem af SS 1934, og overført til det hemmelige statspoliti i Berlin samme år. I 1936 stedfortrædende chef for sektionen for politisk politi under sikkerhedspolitiets hovedkontor. Medlem af nazipartiet (NSDAP) 1938. I 1939 chef for Rigets centralkontor for jødisk emmigration, og fra oktober 1939 chef for department IV (*Gestapo*) under RSHA, med rang af SS-Gruppenführer (ingen tilsvarende dansk rang; mellem oberst og brigadegeneral) og generalmajor i politiet. Spørøst forsvundet siden maj 1945.

Erich Neumann (1892 - 1948)

Kontoret for den befuldmægtigede for fire-års-planen
Departementschef

Så tidligt som november 1938 deltog Neumann i et møde, indkaldt af Göring, for at diskutere "arianiseringen af økonomien", såvel som den særlige identifikation og isolation af jøderne. Ved Wannsee konferencen repræsenterede han økonomi-, arbejds-, finans-, fødevarer-, transport- og rustningsministerierne. Som Görings statssekretær varetog han interesserne for det administrative kontor for krigsøkonomien, og støttede stærkt tanken om at udskyde deportationen af jødiske arbejdere i de krigsvigtige firmaer.

Født i Forst (*Niederlausitz*) i en protestantisk familie. Søn af en fabriksejer. Efter studentereksamen studerede han jura og nationaløkonomi i Freiburg, Leipzig og Halle. Krigstjeneste 1914-17, senest som premierløjtnant. 1920 embedsmand (*Regierungsassessor*) i det prøjsiske indenrigsministerium, derefter i distriktskontoret i Essen. Seniorrådgiver (*Regierungsrat*) i det prøjsiske handelsministerium 1923. Distriktsleder (*Landrat*) i Freystadt 1927/28, siden kontorchef (*Ministerialrat*), igen i det prøjsiske handelsministerium.

I september 1932 departementschef (*Ministerialdirektor*) i det prøjsiske statsministerium, med ansvar for administrative reformer. Medlem af nazipartiet (NSDAP) i maj, 1933, og af SS, august 1934. Tjente i det prøjsiske statsministerium frem til udgangen af 1935, og i oktober, 1936, i kontoret for den befuldmægtigede for fire-års-planen, Hermann Göring. Udnævnt til departementschef (*Staatssekretär*) i sommeren 1938, og fra 1941 næstformand i bestyrelsen for et benzinselskab, der havde koncessionen på udvindelsen af oliereserverne i de besatte områder af Sovjetunionen. Fra tidligt 1942 direktør for det tyske kalium syndikat a/s. Interneret 1945, løsladt fra fænglet tidligt 1948 af helbredsårsager.

Dr. Eberhard Schöngarth (1903 - 1946)

Øverstkommanderende for sikkerhedspolitiet og sikkerhedstjenesten (BdS)

Som øverstbefalende for sikkerhedspolitiet og sikkerhedstjenesten i hele det af Tyskland erobrede østlige Polen (Generalgouvernementet), deltog Schöngarth i alle former for undertrykkelse og udryddelse af de polske og jødiske befolkninger i det besatte Polen. Efter angrebet på Sovjetunionen opstillede han en "særlig enhed" i Østgalizien, som mellem juli og september skød 4000 jødiske mænd i grænseområdet til Polen. På Wannsee konferencen var han, sammen med Lange, en "erfaren praktiker" i massehenrettelser.

Født i Leipzig, søn af en bygningsarbejderformand. Studentereksamen. 1920 medlem af et frikorps. Medlem af Nazipartiet (NSDAP) og stormtropperne (SA) 1922. Bankfunktionær 1922-1924. I 1924 begyndte han at studere jura og statskundskab i Leipzig, og i 1929 tog han Dr. jur. eksamen. Fra 1932 arbejdede han som advokat ved de regionale retter i Magdeburg, Erfurt og Torgau. Medlem af SS 1933. Inovember 1933 begyndte han at arbejde for Rigspostforvaltningen i Erfurt, og fra 1935 i pressesektionen i det hemmelige statspoliti. I foråret 1936 ledede han det hemmelige statspolitis kontorer i Dortmund, Bielefeld og Münster. I 1939 senior forvaltningsrådgiver og oberstløjtnant i SS. I maj 1944 øverstbefalende for sikkerhedspolitiet og sikkerhedstjenesten i det besatte Holland. I februar 1946 dømte en britisk domstol ham til døden, og lod ham henrette for at have beordret en krigsfange skudt.

Dr. Wilhelm Stuckart (1902 - 1953)

Indenrigsministeriet
Departementschef (*Staatssekretär*)

I indenrigsministeriet, med dets underafdelinger for "forfatning, lovgivning, administration", deltog Stuckart fra 1935 i arbejdet med at lave udkast til love og dekretter rettet mod jøder, der levede i Tyskland, især "Rigsborgerskabsloven" og "loven om beskyttelse af tysk blod og tysk ære" (Nurnberglovene). I 1940 deltog han i forberedelserne til at berøve jøderne deres tyske statsborgerskab. I 1941 udarbejdede han et forslag, der skulle føre til, at jøder i Tyskland skulle bære særlige kendetegn. Ved Wannsee konferencen foreslog Stuckart tvangssterilisation af personer af "blandingsrace" (*Mischlinge*). Og i april 1943 ledede han en konference for departementschefer om "politistraffe til jøder skyldige i kriminelle gerninger" (13. tilføjelse til Rigsborgerskabslovene).

Født i Wiesbaden, søn af en jernbanefunktionær. Kristen opdragelse. Studentereksamen. Frikorpskæmper 1919. Fra 1922 jurastudier i München og Frankfurt/Main Medlem af nazipartiet 1922. Dr. jur. i 1928. Fra 1930 dommer ved en distriktsdomstol. Fra 1932 til marts 1933 advokat og juridisk rådgiver for stormtropperne (SA) i Pommern. I juni 1933 departementschef i det præjsiske forskningsministerium. Departementschef i indenrigsministeriet i 1935. Medlem af SS i 1936. SS-generalløjtnant (*SS-Obergruppenführer*) i 1944. Interneret 1945 som indenrigsminister i Dönitz-regeringen i Flensburg. I "Wilhelmstrassen-processen" i maj 1945 blev han idømt tre år og ti måneders fængsel, som imidlertid blev betragtet som afsiddet qva hans ophold i undersøgelsesarrest. En afnazificeringsdomstol kendte ham "medløber" (*Mitläufer*) i 1950, og idømte ham i 1952 en bøde på 50.000 DM. Han døde i et trafikuheld i november, 1953